

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Het kruis houdt stand.

LUTHER HEEFT EENS IN BETREKKING TOT den Bijbel gezegd: Das Wort sollen sie stehen lassen — van het Woord moeten ze afblijven! Hetzelfde zouden we kunnen zeggen in betrekking tot het kruis: wát er ook wankelt of wijkt, het kruis houdt stand!

Ongewild heeft men in Rusland van anti-Christelijke zijde dit openbaar bevestigd, en nog dagelijks wordt door de Sovjet-regering als 't ware toevallig deze waarheid verbreid.

Wat is het geval? De Russische Staat verkoopt omslagen voor brieven, waarop aan de rugzijde voor de Sovjet-Republiek een propaganda-opdruk voorkomt. Op zichzelf is een dergelijke opdruk niet verkeerd: ook andere Staten benutten postformulieren om met bepaalde dingen, van algemeen belang, propaganda te maken.

Maar hier geldt het toch wel iets heel bijzonders: „hier gaat het om de vijandschap tegen God.“ De opdruk luidt: „Geen collectieve bedrijven zonder een cel van den bond der strijdende godloozen.“ Als illustratie zijn eenige tractors, het zinnebeeld van den nieuwen toestand in Rusland, geteekend, terwijl onderaan een omvervallende Russische kerk voorkomt, waardoor twee strepen zijn gegeven. De bedoeling is deze: de opbouw van het gecollectiviseerde en gemechaniseerde landbouwbedrijf en de industrie kan niet worden voltooid, zoolang de kerk nog staat.

Maar het merkwaardige is nu, dat, zooals bovenstaande fotografische afdruk aantoont, alles op den omslag scheef staat, alles eigenlijk omvervalt, behalve de twee strepen, die de kerk doorkruisen en die ongewild tezamen een recht-opstaand kruis vormen.

De vijanden van het kruis van Christus, die dezen propaganda-omslag hebben ontworpen, hebben natuurlijk niet gedacht aan de symbolieke beteekenis, die er op voorkomt!

Maar wij willen er aan denken; en wij willen ons verblijden, dat op deze wijze weer zoo klaar en duidelijk voor de aandacht van duizenden wordt gesteld, dat alles ineens stort, alles onzeker is, terwijl alleen het kruis onwankelbaar staat als een bewijs, dat er ook in onzen tijd nog een vast fundament is!

Onlangs heeft Dr. Kagawa het uitgesproken voor Japan: „Het kruis van Jezus Christus is wat we voor onze dagen noodig hebben, maar dan niet slechts het preeken er over, maar het beleven van het kruis.“

Ik geloof, dat wij in onzen tijd goed doen, telkens weer te wijzen op de hoofdwaarheden van het Christendom, en op het waarachtig leven er bij. Waar alles rondom ons wijkt en bezwijkt, moeten we naar het kruis op de rots; is onze eenige toevlucht: Jezus Christus, de Gekruisigde!

DE OPGAANDE LIJN

7)

DOOR J. SMELIK

III.

Ik zit op mijn studeer, geniet weer van het prachtige uitzicht recht tegenover de pastorie de lange, koolzwarte oprijlaan naar de „Kastanje-hoeve“, die haar naam met recht draagt, want niet alleen zoomen de statige, zware boomen de laan af, maar ook weven zij met hun sterke takken en 's zomers vollen bladerdos een dak-van-bescherming boven den nok der witgepleisterde huizinge — en daarachter de wijde velden, welke den blik onbelemmerd laat tot den wazigen einder.

Het is een echte wintervriesdag. Strak en grijsblauw spant de rustige hemelkoepel zich, hard en blikkerend-wit ligt de weg, doodsch en als van-kou-verstijfd lijken de eindeloze akkers. Alleen aan den Westerhemel die gloed van leven, de zon, in vlammen-rooden gloed wegzinkend naar den einder, goud-spiegeldend in de ruiten der Kastanje-hoeve, lange strepen van rose en hel-oranje; dan verflauwend tot glansloos geel — als de zon zich halveert, verstervend tot violet.

Wij hebben zwijgend van dezen heerlijken ondergang zitten genieten; nu de levensgloed daar weg is, en een grauwe schemering snel opklommen gaat langs den hemelkoepel, overvalt ons plots een rilling, hoewel het lekker-warm is in de kamer.

„Hè,“ zegt Tine, „laten we nu den winter maar buitensluiten, vind je niet?“

„'t Was toch 'n prachtgezicht!“ Opstaande, om de gordijnen te sluiten, neem ik even haar hoofd, dat zoo blank afsteekt tegen het zwart der rouwjapon, tusschen mijn handen — ik merk een tranenglans in haar oogen, en weet, dat het weer moeilijk voor haar is.....

Moelijk.....

Geliefden afstaan aan den dood is het brengen van een offer aan God, niet maar één keer, als de laatste adem aan de lippen ontvlucht is, of als de droeve gang met het reiskleed naar den dooden-akker wordt aanvaard, neen, elken dag weer, heel het leven soms..... de wond, die nooit geheel dichtgaat, maar altijd pijn en bloedt. Wij ervaren dat zèlf nu.

„Dacht je aan de heerlijkheid, waarin Vader is, nu je dien mooien zonsongang zag?“

Zwijgend knikt Tine van ja.

„Waar gouden de portalen zijn,
Hoe zullen daar de zalen zijn!“

Er komt even 'n blijde glimlach om haar lippen; door de tranen heen blinkt Gods troost:

„Als we dát ook niet van Vader wisten, zou het niet uit te houden zijn, ik mis hem soms zoo. Kon hij maar iets van ons geluk zien.“

„Hij ziet nu groter geluk, en kent heerlijker blijdschap, mijn schat.“

Tine slaat haar armen om mijn hals:

„Ja, lieveling, we mogen het hem niet benijden..... maar..... het is soms zoo zwaar.“

***

Nu de zware gordijnen gesloten zijn, en het koude wintergezicht buiten gebannen is, nu het warme lamplicht de kamer vroolijk maakt, en Tine den haard nog eens oppoekt, dat de gloed vuriger wordt, en blauwige vlammen beginnen te dansen rond de nog zwarte kolen bovenop, komt de rechte werkstemming weer terug, die een half uurtje geboeid werd door den heerlijken zonsneergang, met zijn onvergelykelijk-schoone kleurspel.

Het is de week vóór de Kerstweek. Volgende week Donderdag en Vrijdag is het blijde feest! En vandaag,